

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 279/05
18.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевић и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Александром Симић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела убиства из члана 47. став 1. КЗ РС, у вези члана 19. ОКЗ-а, у покушају и кривичног дела неовлашћеног држања ватреног оружја и муниције из члана 33. став 1. ЗОМ-а РС, и оптуженог ББ, због кривичног дела учествовања у тучи из члана 55. КЗ РС, одлучујући о жалби браниоца оптуженог АА, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду К.бр.672/04 од 01.11.2004. године, након одржане јавне седнице већа у смислу члана 375. ЗКП-а, донео је дана 18.10.2005. године,

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Београду К.бр.672/04 од 1.11.2004. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду К.бр.672/04 од 1.11.2004. године, оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиства из члана 47. став 1. КЗ РС, у вези члана 19. ОКЗ, у покушају, и кривичног дела неовлашћеног држања ватреног оружја и муниције из члана 33. став 1. ЗОМ-а РС, а оптужени ББ, оглашен је кривим због извршења кривичног дела учествовања у тучи из члана 55. КЗ РС, па им је суд применом наведених законских прописа и одредби чланова 3, 5, 33, 38. и 41, а у односу на оптуженог АА и применом члана 42, 43. и 48. ОКЗ-а, претходно утврдио оптуженом АА за кривично дело из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ-а, казну затвора у трајању од 2-две године и 6-шест месеци и за кривично дело из члана 33. став 1. ЗОМ-а РС, казну затвора у трајању од 10-десет месеци, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3-три године, у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору, почев од 18. 02.2004. године па до 01.11.2004.године, а оптуженог ББ, на казну затвора у трајању од 3-три месеца, у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору од 18.02.2004. па до 18.05.2004. године.

Применом одредбе члана 69. ОКЗ-а од оптуженог АА, одузета су два пиштоља и то пиштољ марке "Збројевка", фабрички број ____, са оквиром и 12 метака, калибра 9мм и пиштољ марке "Пијетро", берета, калибра 7,65 мм, фабрички број ____, са оквиром и 6 комада муниције 7,65 мм.

Оптужени АА је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 49.500,00 динара, као и да свако од оптужених плати по 3.000,00 динара на име паушала, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, из свих законских разлога, са предлогом да Врховни суд преиначи побијану пресуду и оптуженог ослободи од оптужбе за кривично дело из члана 47. став 1. у вези члана 19. ОКЗ-а, а да му за кривично дело из члана 33. став 1. ЗОМ-а РС, изрекне блажу казну по мери и по врсти или да побијану пресуду у целини преиначи тако што ће оптуженом изрећи санкцију блажу по мери или санкцију блажу по мери и по врсти или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак. Бранилац је захтевао да

у смислу члана 375. ЗКП-а, са оптуженим буде обавештен о седници већа.

Републички јавни тужилац је дописом Ктж.бр.403/05 од 28.02.2005. године, предложио да Врховни суд одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог АА и првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адвоката АБ, а у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, па пошто је у свему поступљено у смислу члана 375. ЗКП-а, Врховни суд је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је по службеној дужности испитао у смислу члана 380. ЗКП-а и жалбом, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

Жалба је неоснована.

Побијаном пресудом, као и поступком који је претходио доношењу исте, нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, нити је њоме повређен кривични закон на штету оптуженог, а на које повреде Врховни суд као другостепени поводом жалбе у смислу члана 380. ЗКП-а, пази по службеној дужности.

Првостепена пресуда не садржи ни битне повреде одредаба кривичног поступка, које се, према наводима жалбе браниоца оптуженог огледају у томе што у побијаној пресуди нису дати разлози о одлучним чињеницама, јер према жалбеним наводима првостепени суд није ценио садржину исказа сведока ВВ иако се на овај исказ позива, као и да постоји знатна противуречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника, о исказима датим у поступку и самих тих записника.

Ово стога што је првостепени суд на основу изведених и правилно оцењених свих доказа, ближе означених у образложењу побијане пресуде и изнете одбране оптуженог, правилно и у потпуности утврдио све одлучне чињенице, дајући јасне, уверљиве и непротивуречне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени. Поред тога, не постоји знатна противуречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника о исказима датим у поступку и самих тих записника, а како се то неосновано истиче у жалби. Наиме, сведок ВВ је на записнику о главном претресу од 1.11.2005. године изјавио да не би могао да препозна оптужене, осим да су били мало крупнији, његове висине, а што је првостепени суд приликом оцене исказа овог сведока и навео у образложењу пресуде, па се супротни жалбени наводи оцењују као неосновани, а тим пре што првостепени суд своју одлуку није засновао на препознавању оптуженог АА од стране наведеног сведока.

Осим тога, првостепени суд тиме што није дао оцену исказа сведока ГГ и ДД, није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка на коју се неосновано указује жалбом, јер је из образложења пресуде очигледно да исказима ових сведока који су покушавали да дају алиби оптуженом АА, првостепени суд није поклатио веру, а обзиром да су у супротности са исказом оштећеног, које исказе је првостепени суд правилно прихватио у потпуности.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и у вези с тим због повреде кривичног закона, жалбом браниоца оптуженог се оспоравају чињенични и правни закључци првостепеног суда у погледу кривичног дела из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ-а, за које је оптужени оглашен кривим и истиче да се ни из исказа оштећеног, на коме се ова пресуда заснива, а у склопу изведених доказа, не може ни на који начин донети закључак, како је то првостепени суд учинио да се у конкретном случају ради о кривичном делу убиства у покушају, јер би се према наводима жалбе могло радити о кривичном делу тешке телесне повреде из члана 53. КЗ РС. Наиме, у жалби се наводи да недостаје битан елемент бића кривичног дела убиства из члана 47. став 1. КЗ РС, а обзиром да је оштећени критичном приликом задобио обичну тешку телесну повреду, а никако тешку телесну повреду опасну по живот, као и да првостепени суд ни на који начин није утврдио да су свест и воља оптуженог АА били усмерени на последицу, која опредељује предметно кривично дело, а то је лишење живота оштећеног ПП.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује као неосноване.

Наиме, не могу се прихватити наводи из жалбе да у конкретном случају недостаје битан елемент бића предметног кривичног дела, јер је у питању обична тешка телесна повреда, а никако тешка телесна повреда опасна по живот. Како из извештаја судског вештака произилази да је оштећени ПП критичном приликом задобио улазну устрелну рану у пределу груди, 2 цм, испод грудне кости у средњој линији, то упуцавање у стомак оштећеног, дакле у део тела у коме се налази витални органи, од стране оптуженог АА из непосредне близине, управо несумњиво манифестује намеру оптуженог да лиши живота оштећеног, како је то правилно нашао првостепени суд, без обзира што је оштећени задобио тешке телесне повреде, како се то неосновано истиче у жалби, па су супротни жалбени наводи оцењени као неосновани.

Првостепена пресуда, по оцени Врховног суда, а насупрот изнетим жалбеним наводима садржи довољне, јасне и правилне разлоге за оцену суда одбране оптуженог и исказа саслушаних сведока, а посебно исказа оштећеног, на основу које оцене се утврђују чињенице и околности које се односе на то како је дошло до туче, а затим до пуцања од стране оптуженог АА у стомак оштећеног са растојања од метар до метар и по, након чега су оштећеног и оптужени ББ и оптужени АА ударали, а при ком исказу је оштећени остао када му је предочена одбрана оптуженог, који је негирао извршење кривичног дела, и чији исказ је у суштини потврђен исказом сведока ВВ.

Што се тиче жалбених навода да оптужени није имао намеру да лиши живота оштећеног, исте Врховни суд оцењује као неосноване, а обзиром да намера да се угрози живот оштећеног, на коју се у жалби указује и није елемент кривичног дела убиства из члана 47. став 1. КЗ РС, за које је оптужени оглашен кривим, већ је довољно да је оптужени поступао са умишљајем, а првостепени суд је утврдио да је оптужени критичном приликом поступао са директним умишљајем.

Стога, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно и у потпуности утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичних дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа оптуженог према учињеним делима, а жалбом се у суштини понављају наводи одбране оптуженог, које је првостепени суд ценио и за исте дао јасне и убедљиве разлоге у образложењу побијане пресуде, које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени, како је то напред наведено.

Врховни суд је ценио и остале жалбене наводе, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку суда.

Према томе, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио чињенично стање и на исто правилно применио кривични закон када је нашао да су се у кривичноправним радњама оптуженог АА стекла сва законска обележја кривичног дела убиства из члана 47. став 1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ-а у покушају и кривичног дела неовлашћеног држања ватреног оружја и муниције из члана 33. став 1. ЗОМ-а РС, за која га је и огласио кривим, па се неосновано жалбом побија првостепена пресуда и због повреде кривичног закона.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалбе браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је жалба и у овом делу неоснована.

Наиме, приликом одмеравања казне, првостепени суд је имао у виду све околности прописане одредбом члана 41. ОКЗ-а, те дајући правилни значај утврђеним олакшавајућим околностима – да је реч о млађем лицу, раније неосуђиваном, да га издржавају родитељи, да је дело остало у покушају, првостепени суд је правилно поступио када је сходно одредбама члана 42. и 43. ОКЗ-а оптуженом ублажио казну испод законом прописаног минимума, те правилно утврдио како појединачне, тако и јединствену казну затвора у трајању од 3-три године уз урачунавање временаведеног у притвору, као у изреци побијане пресуде. И по налажењу Врховног суда утврђене олакшавајуће околности имају карактер особито олакшавајућих, а казна затвора у наведеном трајању је адекватна степену кривичне одговорности оптуженог и друштвеној опасности извршених кривичних дела, па је жалба браниоца оптуженог и у овом делу оцењена као неоснована, а тим пре што се у овој жалби не наводи ниједна околност коју првостепени суд није ценио приликом одмеравања казне оптуженом, а која би била од значаја за исту.

Првостепени суд је правилно на основу одредбе члана 69. ОКЗ-а, према оптуженом АА изрекао меру

безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела и то два пиштоља, а која су ближе наведена у изреци побијане пресуде.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Александра Симић, с.р. Драгиша Ћорђевић, с.р.

За тачност отправка

љи